

KATHRYN TAYLOR

A DUNMORE-

kastély titkai II.

TÁMASZ
A VIHARBAN

KATHRYN TAYLOR

A Dunmore-
kastély titkai II.

TÁMASZ A VIHARBAN

KOSSUTH KIADÓ

A KIADÁS ALAPJA
Kathryn Taylor: *Der Halt im Sturm*

FORDÍTOTTA
Várnai Péter

SZERKESZTETTE
Winter Angéla

BORÍTÓ
Szabó Lívía

ISBN 978-963-544-157-0

Minden jog fenntartva

© Bastei Lübbe AG, Köln 2019
© Kathryn Taylor 2019
© Kossuth Kiadó 2020
© Hungarian translation Várnai Péter 2020
Borítókép © 123RF

Gyermekeimnek

Lexie a levegőben lógott, élet és halál között lebegett. Nem látta maga alatt a földet, de tudta, hogy a toronybástya földszintjét borító kőlapok kíméletlenek lesznek. Ha lezuhan oda...

– Húzz fel! – könyörgött rémülten Graysonnak, aki behajolt az első szint fapadlóján tátongó lyukba, amelyen át ő leesett.

A férfinak még éppen sikerült megragadnia, mielőtt lezuhant volna, és most a kezén lóg. De vajon meddig bírja még? Úgy érezte, hogy az ujjai minden másodperccel egyre jobban kicsúsznak a férfi szorításából.

– Grayson, kérlek!

A zseblámpa, amelyet a férfi a lyuk mellé tett, megvilágította Grayson arcát, így Lexie látta rajta, hogy fárad. Aztán végre a bal karját is lenyújtotta neki.

– Add a másik kezed! – mondta, és miután Lexie felnyújtotta hozzá a karját, az ujjait erősen az övéire fonta. Utána nagy levegőt vett, és szinte már nem is emberi hangot hallatott, miközben minden erejét megfeszítve felhúzta Lexie-t, akinek sejtelve sem volt, hogyan csinálta Grayson, de sike-

rült őt felemelnie a fapadlóig. Egy pillanatig várt, hogy levegőhöz jusson, aztán átrángatta Lexie-t a lyukon.

A lány vékony hálóinge beleakadt az érdes fába, és elszakadt. A bőre lehorzsolódott, de ez nem érdekelte. Csak el akart kerülni a lyuktól, amely kis híján a halálos csapdája lett. Amint szilárd talajt érzett maga alatt, kúszni kezdett a padlón, amíg úgy nem érezte, hogy már elég távol van a veszélyes helytől. Grayson is kimerülten elterült a deszkákon, és hangosan zihált.

Lexie félig a férfin feküdt. A feje a mellkasán volt, hallotta a szapora szívverését, érezte, hogy a bordái sűrűn emelkednek és süllyednek. A lány megkönnyebbült, azonban beléhasított a felismerés, hogy az élete hihetetlenül kevésen múlt. *Már halott is lehetnék* – gondolta, és Grayson ingébe markolt.

Egy hosszú pillanatig csak feküdtek ott, és megpróbáltak megnyugodni. Aztán a férfi felkelt, és Lexie-nek is segített felülni. A lány a félhomályban is látta, hogy Grayson szeme haragosan villog.

– Mi a fenét csinálsz te itt? – kérdezte. Az ujjait fájdalmasan Lexie karjára fonta, és visszafogta magát, hogy ne rázza meg őt istenesen. – Azt hittem, már régen alszol. Talán utánam kémkedsz? – kérdezte.

Lexie zavarodottan meredt rá.

– Tessék? Nem! – tiltakozott.

Azt hitte, Grayson azért van itt, mert észrevette, hogy ő már nem fekszik mellette az ágyban. A férfi azonban hamarabb elhagyhatta a szobát, mint ő. De hol volt? És milyen rejtegetnivalója lehet, ha azt feltételezi, hogy ő kémkedik utána?

Grayson az ujjait még szorosabban fonta a lány karjára.

– Válaszolj, Lexie! Mit kerestél az őrtoronyban?

– Rémálmom volt. Ugyanaz, mint mindig. Azt álmodtam, hogy egy árnyalak elől menekülök. És aztán... megint megtörtént. – A lány lesütötte a szemét, és megrántotta a vállát.
– Tudod, mi.

– Az alvajárás? – kérdezte a férfi, és elengedte Lexie-t, aki lehajtott fejjel bólintott.

– Amikor felébredtem, a díszteremben találtam magam. De erre csak abból jöttem rá, hogy feldöntöttem az egyik lovagi páncélt. Koromsötét volt, és eleinte nem tudtam tájékozódni.

A lányon remegés futott végig, amikor újra átélte azt a rettenetes pillanatot. Mindenki fél valamitől, és az ő számára nincs rosszabb, mint egyedül lenni a sötétben. A rémálmából ugyan felébredt, de még ijesztőbb helyzetben találta magát.

Grayson a lány álla alá nyúlt, hogy Lexie-nek rá kelljen néznie.

– És aztán mi történt? – kérdezte, miközben leengedte a kezét.

– Villanyt akartam gyújtani, de a lámpák nem kapcsolódtak fel. Aztán egyszer csak volt valaki a terem másik végében, és rám világított egy zseblámpával. – Lexie nagyokat nyelt, amikor visszagondolt a félelmetes jelenetre. – Nem tudtam kivenni, ki az, de amikor rákiáltottam, futni kezdett előlem. Én pánikba estem, és követtem, egészen idáig, az őrtoronyig. Aztán egyszeriben eltűnt a fény, és odafentről jajkiáltást hallottam. – A lány a fejét ingatta. – Én... felrohantam a lépcsőn. Hogy miért, azt már nem tudom. Mintha valami kényszerített volna rá. Meg akartam tudni, ki rejtőzködik ott. Azonban semmit sem tudtam kivenni a sötétben, és úgy tűnt, senki sincs ott. Aztán egyszeriben mégiscsak volt mögöttem valaki. Halálra rémültem, és hátrálni kezdtem. Eszembe sem jutott, hogy lyukas a padló. Komolyan

azt hittem, hogy le fogok zuhanni. Ha te nem jöttél volna...
– Lexie félbehagyta a mondatot, és a férfit szegezte a tekintetét. – Egyáltalán, hogyhogy itt vagy? – kérdezte, és a hideg futkosott a hátán, miközben megpróbálta megfejteni Grayson arckifejezését. – Talán te voltál a díszteremben, és te futottál el előlem?

A férfi a fejét rázta.

– Nem, de...

Mögöttük a sötétből hirtelen halk nyöszörgés hallatszott, és Lexie megdermedt.

– Valaki van ott!

Lexie ösztönösen közelebb húzódott Graysonhoz, hogy védelmet keressen nála.

– Igen, ez...

A férfi nem folytatta, mert ebben a pillanatban léptek és izgatott hangok visszhangzottak a toronyban. A padlón tántorgó lyukon egy zseblámpa fénye szűrődött át, és ahogy mozgott, világos köröket rajzolt a következő szint famenyvezetére.

– Grayson! Hol vagy?

– Megtaláltad?

Lexie felismerte a két hangot. Az egyik Grayson nagyanyjáé, Agatha O'Donnellé, a másik Turner doktoré volt.

– Itt vagyunk fent! – kiáltott vissza nekik Grayson.

Odacsúszott a lyukhoz, és előrehajolva kinyújtotta a karját, hogy elérje a bekapcsolt zseblámpát, amely még mindig a lyuk mellett feküdt.

A lépések most közelebről hallatszottak. A keskeny, korlát nélküli lépcsőn kopogtak, amely a kerek torony falánál indult felfelé. Egy csapóajtóhoz vezetett, és Grayson arra

fordította a lámpát. Aztán végigjáratta a fal mentén a fényt, amíg az végül egy összekuporodott alakra esett.

Lexie ijedten felnyögött, amikor felismerte az idős nőt. Fanny O'Donnell volt az, Grayson nagynénje. Ahogyan Lexie-n, rajta is hálóing volt. Az övé azonban bokáig ért, és erős flanelből készült, és fölötte kötött gyapjúkardigánt viselt. A karjával átkulcsolta a felhúzott térdét, és nyugtalanul előre-hátra ringatta magát, miközben tágra nyílt szemmel meredt Lexie-re és Graysonra. Máskor mindig szigorú kontyba felfogott, ősz haja most kócosan a vállára omlott.

– Fanny volt az? – kérdezte Lexie elképedten. – Ő ijesztett meg annyira, hogy lezuhantam?

Grayson bólintott.

– Attól tartok, igen. Már akkor itt ült, amikor ideértem. Előbb azonban neked kellett segítenem – mondta.

Fel akart állni, hogy odamenjen Fannyhoz, ebben a pillanatban azonban kinyílt a csapóajtó. Agatha és Turner doktor mászott át rajta, miközben a zseblámpáik fénye végigsuhant a helyiségen. A földön kuporgó Fannyn kívül azonban semmit sem lehetett látni. A Dunmore-kastély egyetlen kerek helyiségből álló őrtornya ugyanolyan üres volt, mint néhány napja, amikor Lexie először járt itt.

– Hála istennek! Itt van!

Turner doktor letérdelt Fanny mellé. Graysonékra ügyet sem vetett, Agatha viszont megállt, és meglepetten nézett Lexie-re.

– Miss Cavendish, az ég szerelmére, mit keres maga idefent az éjszaka közepén?

– Én...

Lexie elakadt, és érezte, hogy felforrósodott az arca. Az alvajárájáról senkinek nem beszélt szívesen. Már az is elég nagy baj, hogy Grayson tud róla...

– Meglátta Fanny zseblámpájának a fényét, és azt hitte, betörő jár itt – válaszolta Lexie helyett Grayson. – Ezért egészen idáig követte Fannyt, és a sötétben majdnem beleesett a lyukba – tette hozzá, aztán felállt, és Lexie-t is talpra segítette, miközben röviden elmondta, hogyan sikerült megmentenie a lányt.

– Jóságos ég! Óriási szerencse, hogy időben ideértél. – Agatha a sógornőjére nézett, akinek Turner doktor éppen segített felállni. – És mi van Fannyval?

– Kificamította a bokáját. Az lesz a legjobb, ha leviszük a szobájába – mondta az orvos, aztán Lexie-hez fordult:

– Maga hogy van? Nem sérült meg?

Lexie megrázta a fejét. Lehorzsolta a hasát meg a térdét, és tompa fájdalmat érzett a vállában, amelyben megrándulhattak az izmok, de egyébként nem esett baja. Azonban a történetekre gondolva újra elfogta a rémület, és hirtelen megállíthatatlanul reszketni kezdett.

– Én... jól vagyok – válaszolta vacogó fogakkal, de maga sem hallotta igazán meggyőzőnek, amit mondott.

– Jobb lenne, ha a doktor téged is megvizsgálna – mondta Grayson a maga határozott, ellentmondást nem tűrő módján.

Lexie beismerte magában, valójában hálás azért, hogy semmivel sem kell törődnie. Gyengének érezte magát, és Graysonnak dőlt, amikor a férfi átkarolta a vállát, hogy a csapóajtóhoz vezesse. Lesegítette Lexie-t a lépcsőn, aztán együtt követték visszafelé a többiek a várkastély lakórészébe.

A folyosókon újra égtek a lámpák. Lexie ezt látta ugyan, de csak homályosan érzékelte, hogy Grayson bekísérte Agatha és Fanny közös hálószobájába, ahol Turner doktor megnézte a horzsolásait, megmérte a pulzusát, és ellenőrizte a reflexeit.

Lexie takarókba burkolózva már egyedül feküdt a keskeny heverőn, amikor sikerült megszabadulnia a furcsa dermedtsé-

gétől. Végignézett a szobán, amelyet Grayson segítségével rendezett át. Az csak tegnapelőtt volt, de időközben annyi minden történt, mintha azóta kész örökkévalóság telt volna el.

– Tessék!

Grayson visszajött a szobába, és egy bögre teát nyújtott oda Lexie-nek. Aztán leült vele szemben egy karosszékre, amely túlságosan kicsi volt az ő termetéhez. Agatha és Turner doktor még mindig Fannyval foglalkozott a szomszéd szobában, és a beszélgetésük csak tompán szűrődött át a csukott ajtón.

Grayson fáradtnak tűnt, az arcán borosta sötétlett. *Így is nagyon jóképű* – gondolta Lexie, és megpróbált nem tudomást venni arról, hogy felgyorsult a szívverése. Szívesen közeledett volna újra a férfihoz, de nem merte megtenni, mert Grayson most nagyon távolságtartónak és komolynak tűnt.

– Édesapád hol van? – kérdezte a lány, hogy leplezze a bizonytalanságát, de azért is, mert meglepte, hogy Duncan O’Donnell még nem csatlakozott hozzájuk. A két szobája a folyosó másik oldalán helyezkedik el, úgyhogy valójában hallania kellett a nagy jövést-menést.

– Azt hiszem, nincs itthon. A kocsija mindenesetre nem áll az udvaron. – Grayson keserű mosolyra húzta a száját. – Az ember azt hihetné, hogy elmenekül innen, amikor csak teheti, olyan ritkán volt itt az utóbbi napokban. Nem csoda, hogy mindenáron meg akar szabadulni a várkastélytól.

A férfi hangjában ingerültség bujkált, mint mindig, amikor az apjáról volt szó. A viszonyuk rendkívül feszült, és Graysont láthatóan minden felizgatja, amit az apja tesz. Lexie ezért már megbánta, hogy Duncan felől érdeklődött, és még szorosabban összehúzta a vállára terített takarót – ez nem kerülte el Grayson éber figyelmét.

– Hogy érzed magad? – kérdezte.

– Jobban – felelte Lexie, és egy pillanatig elveszett a férfi kék szemében.

Azonnal más, kellemesebb emlékek idéződtek fel benne: milyen volt Grayson száját az ajkán éreznie. A testét, a bőrét és alatta a feszes izmokat. Magában érezni a férfit...

Lexie gyorsan félrefordult, és a kanapé melletti asztalkán álló kislámpára szegezte a tekintetét. Hogyan feledkezhetett meg annyira magáról, hogy az ágyban kötött ki Graysonnal? Távolságot kellett volna tartania tőle, hiszen a főnöke ve-télytársa, és ügyelnie arra, hogy a kapcsolatuk tisztán szak-mai maradjon, de elgyengült. Ez pedig könnyelműség és óriási butaság volt tőle.

Csakhogy minden erőfeszítése ellenére már az első talál-kozásuk óta vonzódott Graysonhoz. Aztán miután tegnap éjjel beszaladt a férfi szobájába, hogy elmondja neki, valakit beosonni látott a toronyba, az események megállíthatatlanul követték egymást, és egyszerűen megtörtént a dolog. Lexie számára egészen új élmény volt, olyan érzéki és bódító, hogy mélyen felkavarta. Férfival korábban még hasonlót sem élt meg, és most sejtelve sincs, mit kezdjen a helyzettel. Még abban sem biztos, hogy valóban megbánta-e...

Bizonytalanul újra Grayson felé fordult, és látta, hogy a férfi még mindig őt nézi. Lexie-nek sok kérdése volt, de közülük végül a legbanálisabbat tette fel:

– Hogyhogy újra ég a lámpa? Azt hittem, elment az áram.

– El is ment – felelte a férfi. – Észrevettem, amikor te már aludtál, és felkeltem, hogy elhárítsam a hibát. Nem akartam, hogy ha esetleg felébredsz, megrémülj, mert nem ég a kis-lámpa az éjjeliszekrényen.

Lexie meglepetten nézett Graysonra. Éjszakára valóban mindig égve hagy egy lámpát, és a férfi megérthette, milyen fontos ez neki, pedig még nem ismerik régóta egymást.

– Ez... kedves volt tőled.

Grayson ferde mosolyra húzta a száját.

– Kedves lett volna, ha sikerül. A vár elektromos hálózata azonban sokkal elavultabb, mint gondoltam. Az új biztosítékot mindenesetre nem tudtam becsavarni.

– Hogyhogy mégis van áram?

A férfi megrántotta a vállát.

– Nagymama megoldhatta valahogy, legalábbis a várnak erre a részére. Ő jobban kiismeri magát ezekben a dolgokban, mint én, és kevéssel utánam ő is ott volt a biztosítékszekrénynél. Azt mondta, majd ő foglalkozik a dologgal, és a jelek szerint meg is tette.

– Hogyhogy nem segítettél neki? – kérdezte Lexie.

– Mert Fanny már nem volt a szobájukban, és meg kellett keresnem. – Grayson nagyot sóhajtott. – Az utóbbi időben egy kicsit olyan, mint te.

– Mint *én*? – Lexie összeráncolta a homlokát. – Ő is alvajáró?

– Nem, de éjszakánként bolyong a várban. Előfordult már, hogy elesett és megsérült, ezért óvatosak vagyunk, és rajta tartjuk a szemünket. Olyankor ugyanis nem tud tájékozódni.

Lexie-nek eszébe jutott, hogy Fannynak be volt kötve a keze. Agatha azt mondta neki, a sógornője elesett, de azt nem említette, hogy ez Fanny egyik éjszakai bolyongása közben történt. Ráadásul az is lehet, hogy ebből az egészből semmi sem igaz...

– A nagynénéd eltéved a várban? Hogy lehet ez? Elvégre egész életében itt élt. – Lexie gyanakvón nézett Graysonra. – Te most az alvajáráson gúnyolódsz? Ha igen, ezt én egyáltalán nem találom...

– Nem, dehogy! – vágott közbe a férfi ingerülten. – Fanny az utóbbi időben gyakran viselkedik zavartan. Főleg éjszaka-ként. Félünk, hogy baja esik, ha nem vigyázunk rá.

Akkor egy kicsit valóban olyan, mint én... – gondolta Lexie. Azzal a különbséggel, hogy őt senki sem kezdi keresni, amikor éjszaka elkóborol. Merő véletlen volt, hogy Grayson időben felért a toronybástyába, és meg tudta őt menteni. A férfi valójában a nagynénjéért aggódott... Fannyt akarta megkeresni, nem őt. De most már legalább tudja, hogy ki volt az, akit a sötétben követett.

– És miért futott előlem Fanny, hiszen ismer?

– Így van – mondta Grayson –, de az ilyen pillanataiban zavartan viselkedik, valami kihagy nála.

– Ezért nem segített nekem, amikor lezuhantam?

– Attól tartok, igen. – A férfi nagyot sóhajtott. – Fanny nem akart rosszat neked, hiszen áldott jó ember, valóban az. Csak olyankor nem, amikor ilyen állapotban van.

Lexie homloka ráncba szaladt, amikor egyszeriben megértett valamit.

– Te egész idő alatt tudtad, igaz? Tudtad, mi volt az a fény, amelyet én többször is láttam a toronybástyában. Azt is tudtad, hogy tegnap este valóban láttam Turner doktort az udvaron. Mégis azt mondtad, hogy nincs ott senki, és úgy tetél, mintha én csak képzelődnék. – Lexie nagyot nyelt, érezte, hogy könny szökik a szemébe, és egyszeriben ijesztő gondolata támadt. – Ezért feküdtél le velem? Hogy eltereld a figyelmemet? – kérdezte.

Jóságos ég! – gondolta elborzadva. Grayson azt éreztette vele, hogy kívánatos nő. És ha csak színlelt, mert nem akarta, hogy ő észrevegye, mi folyik a várban? A férfinak talán erőt kellett vennie magán ahhoz, hogy megcsókolja őt, és valójában egyáltalán nem találja vonzónak. Lehet, hogy...

– Nem. – A férfi hevesen megrázta a fejét. – Azt, ami közöttünk történt... Azt nem terveztem el előre.

Egy pillanatig mind a ketten hallgattak, és Lexie megpróbálta kiolvasni Grayson szeméből, hogy igaz-e, amit mondott. Nem tudta, higgyen-e neki. Valójában már semmiben sem volt biztos.

– És miért nem mondtad el nekem, hogy mi van Fannyval?

– Mert senkinek sem szabad tudnia róla – válaszolt zord arccal.

– Miért nem?

– Jesszusom! Azért... – A férfi elhallgatott, és gyámoltalanul megrántotta a vállát. – Mert ez kínos Fannynak, érted? Nem akarja, hogy az emberek beszélni kezdjenek róla.

Lexie-nek eszébe jutott, hogy Turner doktor nagyon hasonlóan viselkedett, amikor ő egyszer megkérdezte tőle, miért jár ki Fannyhoz éjszakánként is. Az orvos nagyon nem akarta, hogy bárki más értesüljön a látogatásairól. Azt állította, akárcsak Agatha és Grayson, hogy Fannynak keringési problémái vannak. Ez azonban nyilvánvalóan nem igaz. Vagyis mind a hárman egy követ fújnak, hogy eltitkolják Fanny furcsa viselkedését. Lexie ezt tökéletesen érthetőnek is találta, elvégre már maga is megtapasztalta, hogy odalent Cerighben nagyon gyorsan terjednek a hírek. Mégsem szabadulhatott az érzéstől, hogy itt valójában nem Fanny jó híreről van szó. Már rég felébredt benne a gyanú, hogy Grayson nem a teljes igazságot mondta el neki. A férfitra szegezte a szemét, és megvárta, hogy ő is ránézzen.

– Nem ez a valódi ok, igaz? – kérdezte tőle fogva tartva a tekintetét. – Mi folyik itt, Grayson? Mit hallgattok el?